

10.

Βρισκομουνά στην ταράτσα του σπιτιού μου, με τους γονείς μου. Ήταν νυχτά, και ο ουρανός ήταν γιοματός αστερία.

Κοιτούσα τον ουρανό, όταν κατι φωτεινό, περισσότερο κι απ' τ' αστερία φάνηκε. Ήταν κατι σαν διαστημοπλοίο, φωτισμένο με κοκκίνο, κιτρινό και μπλε χρώμα. Εφτάσε πάνω απ' την ταράτσα μας. Οι γονείς μου έπεσαν κάτω φοβισμένοι, και με τα χέρια τους σκεπαζαν τα κεφάλια τους.

Εγώ σαν υπνωτισμένη έμεινα ορθία και το κοιτούσα.

Με πλησίασε τόσο πολύ που απλώσα το χέρι και το αγγίζα, ενώ οι δικοί μου μου φώναζαν «μη», «οχι», «πέσε κάτω».

Μόλις το ακουμπήσα, το ενίωσα πολύ ζεστό, παρ' όλο που ήταν μεταλλικό. Έκανε λίγους κυκλούς γύρω μου, και προσγειώθηκε στην ταράτσα.

Τα δύο φωτά —το μπλε και το κιτρινό— εσβήσαν κι έμεινε μόνο το κοκκίνο, που το κοιτούσα θαμπωμένη.

Ξαφνου, μια πόρτα ανοίξε από την οροφή και δεκάδες αέτοι εβγαίνουν κι εφεύγαν μακριά από κοντά μας. Το κοκκίνο συνεχώς με τραβούσε κοντά στο «οχήμα». Τέλος παντών. Για μια στιγμή σκεφτήκα τους γονείς μου, και καταφερα να κοιταζώ πίσω μου.

Όμως δεν τους είδα. Αρχισα να κρυώνω. Είχα φτάσει πολύ κοντά στο περιεργό αυτό αντικείμενο, και θυμήθηκα πως κάποτε που το αγγίζα ήταν πολύ θερμό.

Έτσι το πλησίασα τόσο, που το σώμα μου έπεσε όλο πάνω του, και κολλήσα μαζί του κυριολεκτικά.

Ένα κορίτσι, Ονειρο

11.

Κοιμομουνά με γυρισμένη την πλάτη προς την πόρτα. Στον ύπνο μου έβλεπα το ίδιο πράγμα και ξαφνικά ενίωσα στην πλάτη μου να μ' ακουμπά κατι σαν αιχμηρό ξυλινό αντικείμενο. Στρέφω το κεφάλι και βλέπω καθισμένο στο κρεβάτι έναν άντρα που αντι για μύτη είχε ένα μακρύ ραμφος πουλιού. Το αγγίγμα ήταν τόσο αληθινό και η μορφή τόσο συγκλονιστική που ξυπνήσα τρομαγμένη και γυρίσα κοιτώντας προς την πόρτα.

Κατά το πρωί λαγοκοιμομουνά, όταν είδα ένα πολύ γνωστό μου πρόσωπο, λατρεμένο. Βρισκομασταν σ' ένα αμφιθέατρο για κάποια τάχα συνεδρίαση. Είχα σηκωθεί από το καθίσμα μου και τον εψάχνα με τα μάτια. Τόν είδα που μίλουσε με πολλούς αλ-

λους. Όταν με καταλαβε ήρθε κοντά μου. Με κοιτάξε στα ματιά και πλησίασε το πρόσωπο του στο πρόσωπο μου. Τα γενιά του μου γρατσούνισαν το μαγουλό και τα χείλη του δαγκώσαν τα δικά μου. Μισοξύπνησα από το γρατσούνισμα που ενιώθα στο πρόσωπο και με τα χείλη υγρά από το φιλί του. Τέτια ικανοποίηση δεν έχω αισθανθεί ποτέ ξύπνητη.

Μια γυναίκα, Ονειρο

12.

Περπατούσα με την Τζενή σ' ένα δρόμο χωματινό, που στις ακριές υπήρχαν κυψέλες, πολλές κυψέλες. Αυτός ο δρόμος είχε τέλος. Τελειώνει σε μια μεγάλη, τεραστία κυψέλη, μπροστά.

Η Τζενή κρατούσε στα χέρια της τον κοκκινό στυλό πουχε και χθες στο σχολείο, και προχθες και πάντα. Τον ζητήσα, μα μόλις τον αγγίξα, χιλιάδες μελισσές χυθήκαν απ' αριστερά και δεξιά και μας κουκουλώσαν. Εγίνα ένα σώμα από δαυτές κι η Τζενή το ίδιο. Μόνο ο στυλός ξεχωρίζει στα χέρια μου, κοκκινός. Εμένα δεν με τσιμπήσαν, μοναχά χαιρενταν το σώμα μου, λες κι ήταν ανθος βελουδίνος και μυρωδάτος. Άκουσα την Τζενή να φωνάζει: Μη στο κοτσιλίλι. Το στυλό Μαιρη, δός μου το στυλό, δός μου το στυλό, το στυλό, το στυλό...

Τον πιασαμε κι οι δυο μαζί κι οι μελισσές φυγανε μπροστά στην μεγάλη κυψέλη, μπροστά.

Κι εγώ με την Τζενή με το στυλό μισο-μισο πιασμένο στα χέρια μας νιώθαμε ελξη, ακατανίκητη κατά κει. Και πλησίαζαμε, κοντά, πιο κοντά, πολύ κοντά. Κι είδαμε την πελώρια κυψέλη και τότες βγάλαμε φτερά και γίναμε και μεις μελισσές. Και μπήκαμε μέσα κι είδαμε το στυλό -κοκκινό- να γελαει, απεκτήσε πρόσωπο, και να χαραζει πάνω στην κερυθρά: ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ - ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ...

Και μεις μελισσές — μαζί με τις μελισσές. Φωνάζαμε το ίδιο κι ο στυλός χαραζε, ωσπου έγινε κι αυτός μελισσα, και γεμισ ο τοπος.

Ένα κορίτσι, Ονειρο

13.

Βρισκόμουνα έξω από ένα σπίτι παλιό και ακατοίκητο. Κοιτούσα τη μαντρα και τα καγκέλα που εισαντε γεμάτα χορταρία. Καποια στιγμή ανεβηκα στην μαντρα και κοιτάξα μέσα. Είδα